

Tulge kõik Paju alla, Paju all on hea! Tulge toetage oma kohalolekuga Tema õigust elule. Kuigi võib mõelda, et see on vaid üks puu, nüüd juba üle tuhandest tema kõrvalt mõttetult mahavõetud täies elujõus Kaskedest, Tammedest, Kuuskedest on just see Hõberemmelgas saanud märgiliseks mitmes tähenduses. Peamiselt on Ta tähiseks linnalooduse väärtustamisele.

Linnakeskkonnal tuleb olla väärtuslik eelkõige inimesele kes linnas elab. Väärtusteks pole siin asfalt, betoon, klaas, vinguv uus tramm ja uhkem ning keerukam ülesõidukonstruksioon, millest inimene jalakäijana näiteks enam üle ei pääse, vaid elusa Looduse rohkus. See on planeedil Maa igalpool nii.

Linnaelu ei muuda elamisväärsemaks ja paremaks põliste Puude, puuviirgude, puusalude ja parkide üha drastilisem vähenemine ja kahanemine, nende asendamine parklate ja uute ning laiemate teetraside, linnatänavate, betoneeritud ja asfalteeritud linnaruumiga. Inimesel ei ole parem elada üha enam tihedamalt teid ja betoonväljakuid täis linnakeskkonnas.

Inimesel on parem elada just suurte Puude läheduses, nendega koos. Mida enam neid linnades on, seda parem. Seda puhtam on neis linnades õhk, mida me hingame, seda paremini rahuneb elupingetest meel. Seda teevad meile märkamatuks meie jaoks ja heaks suured Puud, inimene tegelikult teab seda.

Meie elukeskkonda ei muuda väärtuslikumaks elujõus suurte Puude hävitamine ning isegi mitte nende asendamine noorukeste puukooli Puukestega. Täiselujõus Puu väärtuslikkust meile kõigile ülehinnata on võimatu. Noorukese Puu istutamine ei kompenseeri vana ja kogunud Puu hävitamist. Vana puu on ühenduses kogu looduskeskkonnaga mis teda linnas ümbritseb ning kindlasti ka meie endiga. Me ei pruugi sellest teadlikud olla, sest ei pane seda tähele, ei märka, ei tea sellest midagi. Ta hoiab tegelt seda looduskeskkonda üleval.

Ta on vana tuttav kõigiga ja oskab juba olemasolevate eest hoolt kanda. Ta on paigapealsete muutustega koos kasvanud nii umbes hea 150 aastat. Seda on märkimisväärselt enam kui enamike eluiga. Neid Puid tundsid meie vanemad ja omakorda veel ka nende vanemad, meie esivanemad. Need suured Puud tundsid meie esivanemaid.

Noor, vana asemele istutatud Puu seda kõike pole, tema vajab ise kaitset ja pikalt aega, enne kui kellelegi omaltpoolt kaitset pakkuda suudab. Läheb vähemalt kümme aastat, enne kui Ta õpib ära ümbrusega toimetulemise ja selle reguleerimise. Läheb hea viisteist aastat, enne kui linnud uue, sageli üksiku Puu otsa oma pesad ülepea kõrgusele rajada saavad, kuid seniks pole neil vanas kohas enam asja. Läheb vähemalt kaksikümmend aastat, enne kui uus Puu suudab enda ümber luua uue, inimsilmale sageli märkamatu elususe, kuhu kuulub ka inimene ise. Kuluda võib aastaid, kuni uus puukooli Puukene paiga poolt, kus ta maasse torgati omaks võetakse. Vana Puu eemaldamisega kaob looduslik toetus kogu ümbritsevale paigale.

On aeg taibata, et linn on parem elukeskkond ainult tänu siinsamas, meie linnades suurteks kasvanud Puudele, neist igapäevase hoida ja kaitsta ning kõigiti püüda pikendada nende eluiga, et nad meiega oleksid veel sadu aastaid. On aeg taibata, et inimese elu on seda parem, mida enam mõistetakse väärtustada igat meie maal kasvavat Puud.

Metsamaastikud toetavad ju ka linnade õhustikku, mida hõredamad metsad, seda hõredam õhk linnades. Alustagem siis kõik koos selle ühe Hõberemmelga elu väärtustamisega, sest sel teol on vastastikune toime. Väärtustame nii omaenese kui ka meie järeltulevate inimpõlvede elu.

Tulge pajupuu alla ja olge temaga, mõelge temast, sellest suurest elujõulisest emapajupuust elavast.

Tänu ja armastusega,

[Hingete](#)

[< EELMISELE LEHELE](#)